

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 380/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., Páričkova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 44Ek/1440/2021 a jeho uznesení z 24. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky ústavy (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví označeným rozhodnutím okresného súdu a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v záhlaví uvedenom konaní. Napadnuté uznesenie okresného súdu navrhuje zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia 530,86 eur.

II.

Skutkový stav veci

2. Na podklade opravného návrhu sťažovateľky na vykonanie exekúcie proti obchodnej spoločnosti [REDE REAL ESTATE DEVELOPMENT spol. s r. o. v likvidácii, Cabanova 2189/8, Bratislava, zastúpenej aktuálnym správcom konkurznej podstaty obchodnou spoločnosťou Profesionálna správcovská kancelária, k.s., Námestie slobody, Bratislava (ďalej len „správca“)] okresný súd vydal 25. mája 2021 poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke Mgr. Angeline Slopovskej, Zámocká 16, Bratislava, na vymoženie pohľadávky 348,89 eur a trov exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 4Cbi/26/2012-12 zo 16. októbra 2020.

3. V zákonnej lehote správca podal návrh na zastavenie exekúcie z 28. mája 2021, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu z 1. apríla 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 bola exekúcia zastavená (výrok I), sťažovateľka bola zaviazaná zaplatiť súdnej exekútorke náhradu paušálnych výdavkov 36 eur (výrok II) a žiadnemu účastníkovi exekúcie nebol priznaný nárok na náhradu trov konania (výroky III a IV).

4. Vyšší súdny úradník uviedol, že neboli splnené podmienky, aby okresný súd udelil poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke z dôvodu konkurzu na majetok obchodnej spoločnosti (uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3K/6/2012 z 1. júna 2012), po vyhlásení ktorého nie je možné podľa § 48 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) na majetok patriaci dlžníkovi začať ani viesť exekučné konanie a už začaté konanie musí byť zastavené.

5. V návrhu na začatie exekúcie sťažovateľka ako povinného označila správcu, pričom podľa vyššieho súdneho úradníka samotný správca nie je pasívne vecne legitimovaným z exekučného titulu. V rámci incidenčného konania správca vystupoval síce ako žalovaný, ale konal v mene a na účet úpadcu (§ 44 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Vyšší súdny úradník sa preto nestotožnil s názorom sťažovateľky, že v incidenčnom konaní správca vystupoval ako strana sporu so všetkými právami a povinnosťami podľa Civilného sporového poriadku.

6. Vyšší súdny úradník tiež uviedol, že konanie správcu sa z pohľadu hmotného práva javí ako konanie mandátára, t. j. priame zastúpenie. V súdnom konaní správca nenahrádza úpadcu, nemá osobný záujem na výsledku sporu a ani z neho nijak priamo neprofituje. Všetky úkony v súdnom konaní robí správca „v mene“ a, čo je podstatnejšie, „na účet“ úpadcu, t. j. svojimi účinkami tieto úkony preto dopadajú priamo na úpadcu. Vyhlásením konkurzu procesná spôsobilosť úpadcu prechádza na správcu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/8/2008 z 31. marca 2008), ktorý koná za úpadcu len počas trvania konkurzu. Argumentácia sťažovateľky tak nereflektuje stav, keď by počas iného súdneho konania vyvolaného konkurzom došlo k zrušeniu konkurzu na majetok úpadcu, a preto správca konkurznej podstaty by stratil oprávnenie konať v mene a na účet úpadcu. V takom prípade by stranou sporu zostal sám úpadca, pretože zrušením konkurzu by sa obnovila jeho procesná subjektivita.

7. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľka podala sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudcom. Sudca sa stotožnil s právnym záverom vyššieho súdneho úradníka. Uviedol, že v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o návrhu na zastavenie konania alebo v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie nie je možné meniť účastníkov konania, ako to žiada sťažovateľka. Vzhľadom na špecifický charakter exekučného konania sú zmeny účastníctva presne stanovené a v tomto prípade nie sú naplnené. Nie je podstatné, aký subjekt sťažovateľka najskôr označila ako povinného, ale proti komu sa vedie táto exekúcia. Po oprave, ktorú vykonala samotná sťažovateľka, je ním úpadca, proti ktorému okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Pasívne vecne legitimovaným na náhradu trov incidenčného konania nie je správca ako súkromná osoba, ale samotný úpadca, a preto sťažovateľka napokon správne určila povinný subjekt v zmysle exekučného titulu. Ak by trvala na vykonaní exekúcie proti správcovi, neviedlo by to k inému výsledku konania z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie.

8. Sudca konštatoval, že na majetok obchodnej spoločnosti bol vyhlásený konkurz, a preto je nutné použiť § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ako generálnu klauzulu vylučujúcu súbeh exekučného a konkurzného konania. Na uvedenej základnej a nevyhnutnej požiadavke nič nemení skutočnosť, že vymáhanou pohľadávkou sú trovy incidenčného konania, ktoré sú podľa § 100 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii vylúčené z uspokojenia v rámci konkurzu. Ustanovenie § 100 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii neneguje aplikáciu § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. že by umožňoval vedenie exekúcie na úpadcu na pohľadávky uvedené v § 100 ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Zo vzájomného vzťahu týchto dvoch ustanovení takýto záver nemožno vyvodiť. Taktiež nemožnosť vymáhať trovy incidenčného konania v konkurze nie je možné obchádzať tým, že pasívne vecne legitimovaným subjektom bude správca. V tejto exekúcii vymáhanú pohľadávkou možno exekvovať až po skončení konkurzu. Podľa názoru sudcu v incidenčnom konaní Okresný súd Bratislava I nevydal vecne nesprávne rozhodnutie s uložením povinnosti správcovi, ktorý by následne musel okresný súd akceptovať a realizovať. Skutočnosť, že v záhlaví exekučného titulu Okresný súd Bratislava I uvádza správcu aj úpadcu (čo je správna procesná prax), ešte neznamena, že sťažovateľka si subjekt povinnosti môže vybrať podľa svojej úvahy. V incidenčnom konaní uložená povinnosť žalovanému sa vždy týka úpadcu.

III.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka zdôrazňuje, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I v incidenčnom konaní bolo rozhodnuté, že jej konkurzná pohľadávka v sume 3 322,76 eur a úrok z omeškania proti úpadcovi je nesporná, čo sa týka výšky a rozsahu, a bola jej priznaná náhrada trov konania vo výške 100 %. Sťažovateľka viedla dlhoročný spor (od roku 2012) proti pôvodnému a neskôr aktuálnemu správcovi. Po 9 rokoch podala návrh na vykonanie exekúcie, aby sa domohla aspoň svojich priznaných trov konania, keďže z konkurzu jej nebola uhradená žiadna suma.

10. Sťažovateľka sa domnieva, že exekučným titulom bol správca ako žalovaný zaviazaný na náhradu trov konania. Ak by jej žaloba smerovala proti úpadcovi, v súdnom konaní by nebola úspešná a konanie by bolo zastavené. Pri právnom názore vyslovenom okresným súdom, že z exekučného titulu je pasívne vecne legitimovaný úpadca, by trovy konania priznané úspešnému veriteľovi v zásade nikdy nebolo možné vymáhať. Skončením konkurzu sa totiž úpadca vymaže z obchodného registra, a preto nie je možné si uplatniť nárok proti úpadcovi po skončení konkurzu. Práve takýto výklad môže smerovať k tendencii správcov účelovo popierať pohľadávky a predpokladať, že veriteľ nepodá incidenčnú žalobu, čím sa zvýši predpoklad úspešnej vymožiteľnosti veriteľov nepopretých pohľadávok. Uvedené je v rozpore s princípom rovnosti, spravodlivosti a právnou logikou, preto takéto právne závery okresného súdu nemožno považovať za ústavne udržateľné. V incidenčnom spore úspešní veritelia popretej pohľadávky, ktorým bol priznaný nárok na náhradu trov konania, sú znevýhodnení oproti iným veriteľom, ktorých pohľadávka nebola popretá. Právna úprava nárokov u týchto veriteľov je prejavom úsilia zákonodarcu nahradiť náklady incidenčného sporu, ktoré vznikli v dôsledku toho, že protistrana „nebola v práve“. Napadnuté uznesenie sa však popísanou ambíciou normotvorcu nevyznačuje.

11. Sťažovateľka sa domnieva, že okresný súd aplikoval zjavne nesprávne právne posúdenie a tiež sudca nenaplnil ani základnú požiadavku na riadne odôvodnenie jeho rozhodnutia. Judikatúra

vychádza práve z toho, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je správca. Správca konkurznej podstaty nie je zákonným zástupcom úpadcu, pretože úpadca nestratil spôsobilosť na právne úkony. V súdnom ani exekučnom konaní správca nemá postavenie zástupcu úpadcu. Správca nie je zástupcom ani veriteľov, no koná, „akoby“ ním bol. Nemá žiadnu logiku, aby v základnom konaní bol správca pasívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, ale v rámci exekúcie mu už táto chýba. Okresnému súdu neprináleží skúmať pasívnu vecnú legitimáciu, ale len, či povinným je totožný subjekt ako subjekt zaviazaný všeobecným súdom. V návrhu na začatie konania sťažovateľka označila povinný subjekt v súlade s exekučným titulom. Zároveň neobstojí ako dôvod zastavenia exekúcie pravidlo podľa § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom pohľadávka vyplývajúca z exekučného titulu vznikla až niekoľko rokov po vyhlásení konkurzu na úpadcu. Sťažovateľkou prezentovaný výklad je potrebné aplikovať o to skôr, že sa bránila proti nezákonnému postupu pôvodného správcu. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd interpretoval právne normy v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nenapĺňa právne záruky spravodlivého súdnictva najmä z hľadiska jeho presvedčivosti.

12. Sťažovateľka ďalej uviedla, že napadnuté uznesenie sudcu nedostatočne formuluje predpoklady, ktoré v prípade, ak nastanú, zakladajú u nej legitímne očakávanie nadobudnutia majetku v podobe kompenzácie za vedenie súdneho sporu. Legitímne očakávanie nadobudnutia majetku je inkorporované v pohľadávke sťažovateľky proti správcovi, ktorá má majetkovú povahu, a preto je predmetom ochrany základného práva v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

VI.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením sudcu:

13. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namieta len všeobecne porušenie čl. 20 ústavy, čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru. Z obsahu ústavnej sťažnosti je ale zrejmé, že konkrétne namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vo vzťahu k všeobecným súdom nie je riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku

Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

16. Podľa prvej vety § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú.

17. Ústavný súd konštatuje, že sudca jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadril dôvody zamietnutia sťažnosti sťažovateľky, keďže sa stotožnil s právnym záverom vyššieho súdneho úradníka o nutnosti zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku vzhľadom na aplikáciu prvej vety § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nemožno preto vysloviť, že by sudca postupoval svojvoľne alebo akýmkoľvek iným zjavne nesprávnym spôsobom vykladal, resp. aplikoval príslušné právne predpisy. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa sudca takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu v napadnutom konaní nedopustil, a preto ústavný súd v tomto prípade nevidí priestor na zásah vo forme zrušenia napadnutého uznesenia sudcu.

18. V súvislosti s namietanou kvalitatívnou stránkou odôvodnenia napadnutého uznesenia sudcu ústavný súd musí taktiež poukázať na platnú právnu úpravu, ktorá na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a v zmysle § 236 Civilného sporového poriadku v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (porovnaj napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019 či I. ÚS 114/2022). Sudca svoje rozhodnutie podporil odôvodnením, ktoré ústavný súd považuje za dostatočné.

19. Ústavný súd tiež konštatuje, že z elektronického súdneho spisu vyplýva, že v pôvodnom návrhu sťažovateľka označila ako povinného správcu. Podaním okresného súdu z 21. mája 2021 sťažovateľka bola vyzvaná na opravu návrhu na vykonanie exekúcie. Sťažovateľka mala označiť ako povinného úpadcu a tiež v tlačive zaškrtnúť možnosť „*povinný má zákonného zástupcu (správcu)*“ spolu s uvedením údajov o správcovi. Zároveň bola poučená, že ak v lehote 15 dní od doručenia výzvy neopraví, resp. nedoplní návrh na vykonanie exekúcie, okresný súd zamietne jej návrh na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku pre rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom. Vady pôvodného návrhu na vykonanie exekúcie sťažovateľka odstránila opravným návrhom na vykonanie exekúcie z 24. mája 2021.

20. Z uvedeného vyplýva, že argumenty sťažovateľky vznesené v ústavnej sťažnosti, že správca má byť povinným subjektom z exekučného titulu, sú právne irelevantné vzhľadom na jej opravný návrh na vykonanie exekúcie, v ktorom ako povinný subjekt napokon označila úpadcu. Nedôvodným je argument sťažovateľky, že nie je jej zrejmé, z akého dôvodu okresný súd označil za povinného úpadcu, keďže administratívna chyba na jej strane nenastala. Obsah ústavnej sťažnosti je v zásade len polemikou s právnym záverom vyššieho súdneho úradníka a sudcu, ktorí sa nestotožnili s jej argumentáciou o pasívnej vecnej legitímácii správcu z exekučného titulu, ktorá sa však netýka

merita veci, t. j. vo vzťahu k subjektu, ktorého napokon označila ako povinného a ktorý je preto uvedený v poverení na vykonanie exekúcie. Argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k správcovi ako pasívne vecne legitimovanému z exekučného titulu by preto nemohla byť ústavným súdom vyhodnotená ako spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia sudcu.

21. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

22. Z už uvedených dôvodov ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením sudcu.

23. Namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením sudcu sťažovateľka odvíja od namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením sudcu. Keďže ústavný súd nedospel k záveru o porušení práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením sudcu, v takom prípade nemohlo preto dôjsť ani k porušeniu jej základného práva čl. 20 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením sudcu:

24. Aj keď je sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je zjavná absencia náležitej ústavnoprávnej relevantnej argumentácie vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 13 dohovoru. Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) teda vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy alebo dohovoru, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

25. Ústavná sťažnosť sťažovateľky v tejto časti nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ani osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

IV.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

26. Sťažovateľka poukázala na nesústreďený postup okresného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke. Podľa jej názoru „*ak by bol uvedený právny názor okresného súdu správny, tento by konal protiprávne tým, že vydal poverenie na vykonanie exekúcie, pričom v príčinnej súvislosti s protiprávnym postupom (nesprávnym úradným postupom) by vznikla sťažovateľke ujma*“. Tento nesústreďený postup okresného súdu spôsobuje ďalšie trovy konania, neúmerne predlžuje právnu neistotu sťažovateľky a nesmeruje k vymožitelnosti práva.

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

28. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu podporuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

29. Z lustrácie ústavného súdu v registri doložiek právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí vyplýva, že napadnuté uznesenie sudcu nadobudlo právoplatnosť 26. apríla 2023. Ústavná sťažnosť sťažovateľky namietajúca postup okresného súdu v napadnutom konaní a zároveň aj napadnuté uznesenie sudcu bola ústavnému súdu doručená 4. mája 2023, t. j. po tom, keď okresný súd právoplatne rozhodol o návrhu na zastavenie exekúcie, čím sa konanie o zastavení exekúcie právoplatne skončilo. Sťažovateľka sa teda domáha ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v napadnutom konaní okresného súdu namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Ústavný súd neopomenul ani konštatovanie sťažovateľky o nesústreďenom postupe okresného súdu, ktorý pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie *ex offio* neskúmal, či na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, t. j. neskúmal negatívnu procesnú podmienku exekučného konania, ako ju nazval samotný sudca. Poverenie na vykonanie exekúcie ako procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi vykazuje znaky individuálneho právno-aplikačného aktu (rozhodnutia) len voči osobe súdneho exekútora (III. ÚS 45/08, III. ÚS 254/2012). Ak sa teda sťažovateľka podľa jej argumentácie na strane 5 ústavnej sťažnosti domnieva, že nesprávnym úradným postupom okresného súdu spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie

exekúcie jej bola spôsobená ujma, za splnenia zákonných podmienok má možnosť využiť iné právne prostriedky, ktoré jej právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje na ochranu jej práv.

31. Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júla 2024

Robert Šorl
predseda senátu